

Fol. 768r-769r.

(Het is met leedwezen waargenomen hoe Louis Taillefert en enige leden van het bestuur moeilijkheden ondervonden, toen zij twee soldaten die naar de moslims waren gedeserteerd, oppakten, omdat hun beledigingen en misdaden niet langer geduld konden worden. Hoewel deze actie een goede zaak was, is dat niet het geval met het arresteren van de duan van Hooghly om de door de moslims gearresteerde vaandrig George Lodewijk Singelman en sergeant Suijkers vrij te krijgen. Deze staat onder de faujdar, of onder het hof van Murshidabad, over wie de Compagnie, anders dan over de deserteurs, geen rechtsmacht heeft. Zo werd de faujdar of het hof beledigd, omdat het bestuur zich er niet van had vergewist [fol. 770] of deze daad geen kwade gevolgen zou hebben. Het meende dat het dat wel kon voorkomen en dat het de eerste brief aan de Engelse gouverneur Henry Vansittart zo had ingekleed dat er niet uit geconcludeerd kon worden, dat het met het arresteren van de duan een groot risico had genomen. Zo werd al wat verder was voorgevallen, bij de gouverneur gladgestreken. Er is aangespoord om te blijven aandringen op het terugzenden van dienaren die naar de moslims deserteren. Zij hoeven niet gestraft te worden, maar moeten wel naar Batavia gezonden worden. Gezien wat Taillefert in zijn particuliere brief van 23 maart 1761 over het gedrag van de faujdar te Hooghly aanhaalt, moet men zich geen illusies maken over het effect van het teruggeisen van deserteurs. Desertie en andere onrechtvaardige behandeling moeten maar verdragen worden [fol. 771] tot betere tijden aanbreken. Als het niet zonder nadelige gevolgen kan geschieden, moet het bestuur afzien van het in dienst nemen van overlopers van de Engelsen te Patna en Kasimbazar. Hoewel de Engelsen eigenlijk met gelijke munt betaald zouden moeten worden, is het juist dat de dienaren daar zo'n verbod reeds kregen opgelegd. Het besluit om geen oorlogstuig naar Kasimbazar te zenden, omdat de Engelsen en moslims daardoor grote argwaan zouden krijgen, is goedgekeurd. Tevens is er akkoord gegaan met het zolang als nodig in dienst houden van 300 fuseliers te Patna, die het voorafgaande jaar werden gerecruteerd, en met het aanhouden van enige vaartuigen. Dit is ook het geval met het huren van 45 fuseliers onder twee hoofdmannen, van 6 vaartuigen om daarmee desnoods met de bezittingen te kunnen vluchten, van 9 fuseliers en 40 koelies om de goederen te verwerken en te verschepen, en het zenden van 40 man ter bescherming van de vloot naar Patna. [fol. 772] Er moet door de dienaren te Kasimbazar geen te groot geschenk gegeven worden om een exemplaar van het vredesverdrag tussen de Engelsen en de mogul te bemachtigen. Het wordt toch wel openbaar, maar als het vermoeden dat de Engelsen slechts op een gelegenheid wachten, om ons door de moslims de huur in Bengalen te doen opzeggen, daarmee bevestigd zou worden, dan verandert alles en dienen er passende maatregelen te volgen. Het is juist dat de dienaren te Patna werd bevolen om die vorst niet te gaan begroeten. Dat zou zeer kostbaar zijn en zolang hij onder de macht van de Engelsen is, belooft het weinig goeds. Men moet zich maar bij deze voor de Compagnie ongunstige troonswisseling neerleggen. [fol. 773] Dat de vorst vijf gouden ropia's, die op zijn naam te Benares waren geslagen, zijn gegeven, zal ertoe bijdragen diens gunst te verwerven zonder dat er dure geschenken voor nodig zijn. Uit de brief naar Patna en die van 4 december 1761 van Louis Taillefert blijkt dat het bestuur minder dan tevoren achter de geheimen van het hof te Murshidabad kan komen, doordat de makelaars van de Compagnie meer zijn onderdrukt dan gesteund. Taillefert werd gemachtigd om weer enige geschikte personen te trainen voor het verzamelen van informatie. Het bestuur schreef in zijn brief van 16 maart 1761 n.a.v. de berichten uit Kasimbazar dat, als de groot-mogol Alamgir II naar Bengalen zou komen, men met koninklijke geschenken zijn opwachting bij hem zou moeten maken [fol. 774] om niet in ongenade te vallen, geen stremming van de handel te moeten ondergaan, of zelfs uit Bengalen verdreven te worden. Er is geantwoord dat uitzetting met zo weinig mogelijke geschenken voorkomen moet worden; de andere zaken zijn in afwachting van betere tijden nog wel te verdragen. Uit de brief van 29 november 1760 blijkt dat het verdrag dat met de Engelsen werd gesloten, zeer onvoordelig is. Op de vraag hoe te handelen is geantwoord het maar op zijn beloop te laten en de overeenkomst na te komen. Inmiddels